

Předmluva napsaná v roce 1997

Vážení a milí čtenáři, český učitel je pojem!

Dlouho, dlouho jsem přemýšlel nad tím, mám-li tento spisek – tuto svoji hrstku myšlenek a názorů na školu, vycházejících z mé praxe – vydat.

Když máte potřebu někomu něco sdělit, zpravidla si musíte v hlavě srovnat – **komu** chcete to něco sdělit a hlavně **proč** mu to chcete sdělit.

KOMU tuto hrst pohledů na školu adresuji? Především všem učitelům, kteří se hledají. Všem učitelům, kteří se snaží pojmenovat to, co s dětmi prožili a prožívají ve třídě, ve škole v přírodě, na výletech. Ale i těm, kteří se o dětech dohadují ve sborovnách, ředitelnách škol. (Všimněte si, že zde učitele nerozděluji na mladší a starší!) Knížka je tedy určena všem těm, který se pojem *osobnost žáka* stal něčím magickým a tajuplným. Kteří se tak jako já snaží k formování člověka jim svěřeného přistupovat s pokorou a s velkou dávkou rozvahy a citu.

Ještě se pokusím odpovědět na druhou důležitou otázku: **PROČ** jsem se odhodlal tento spisek vydat. V současné době vychází kniha za knihou o tom, jak se v zahraničí „bezkonkurenčně“ vyučuje. Jak jsou všude ve světě učitelé lepší než u nás. Chyba lávky! Jezdím dělat semináře do různých škol v Čechách i na Moravě a setkávám se s vynikajícími učiteli, kteří mají v sobě obrovský pedagogický náboj, nepřeborné množství nápadů a laskavosti (mohl bych jmenovat). Jenomže tito učitelé nepíší o svých zážitcích s dětmi, nepíší o svých nápadech... Možná je bude v k psaní inspirovat právě tento spisek. Možná se čeští učitelé rozepíší.

Závěrem úvodu musím podotknout, že nikoho nechci poučovat. Nechci ani objevovat Ameriku (již byla objevena). Spíše se s vámi chci dělit o své osobní cestičky v hledání přístupu k osobnosti žáka. Spíše si s vámi chci povídat (třeba u kávička).

Roman Musil